

Ismertetésünk befejezéséül lehetetlen rá nem mutatnunk arra a tanulságra, mely KÖRÖSY és LENHOSSÉK derék művéből fővárosi könyvtáraink statisztikájára háramlik. Összevetve a feldolgozott könyvtárak jegyzékét a *Magyar Minerva* legújabb évfolyamával, meglepetve tapasztaljuk, hogy mily sok könyvtár maradt ki ebből a nagy szorgalommal egybeállított évkönyvből. Hiányzik a Minervából az Állatorvosi Főiskolával kapcsolatos tíz intézet, a M. N. Múzeum Ásvány- és Őslénytárának könyvtára, a Gyógypaedagogiai Psychologiai M. Kir. Laboratórium, 10 egyetemi és 4 müegyetemi intézet, a M. kir. állami Vetőmagvizsgáló Állomás, M. K. Rovartani Állomás, M. K. Állatélettani Állomás, M. Kir. Növényélet- és Kórtani Állomás, M. kir. Felsőbb Szőlő- és Borgazdaságtani Tanfolyam, M. kir. Halélettani Állomás, Magyar Ornithologiai Központ, Székesfővárosi Állat- és Növénykert, Székesfővárosi Vegyészeti és Élelmiszervizsgáló Intézet, Székesfővárosi Bakteriologiai Intézet, Székesfővárosi Tisztai Főorvosi Hivatal, Székesfővárosi Központi Fertőtlenítő Intézet, Székesfővárosi Paedagogiai Szeminárium, a Székesfővárosi Sz.-Rókus közkórház szülő- és nőbeteg osztálya és a Magyar Chemikusok Egyesülete. Tekintettel az ilyen szakkönyvtárak tudományos jelentőségére, mindenestre kívánatos volna, ha a Minerva újabb évfolyamaiba ezek az intézetek is fölvétetnének. GÜLYÁS PÁL.

Satzenhofer Karl. *Gründung und Verwaltung von Blindenbibliotheken.* Wien, 1914. Buchdr. Brüder Hollinek. 8-r. VI, 118.l.

A könyvtárügy egy teljesen elhanyagolt ágáról, a vakok könyvtáráról szól ez a kis kötet: oly kérdéstről, melyet eddig a legterjedelmesebb bibliothekonómiai munkák is elmellőztek, noha úgy könyvtártechnikai, mint közművelődési és humanitárius szempontból megérdemli a figyelmet. Szerző a bécsi K. K. Blinden-Erziehungs-Institut könyvtárosa s ezen jelentékeny gyűjtemény körében szerzett gyakorlati tapasztalatait igyekezett művecskéjében értékesíteni.

Művében természetesen az általános könyvtártani kérdéseket is érinti, de csak egészen futólagosan; nagyobb részletességgel csupán azokra a tényezőkre terjeszkedik ki, melyek a vakok könyvtárainak sajátos céljának és sajátos könyvanyagának megfelelően a rendes könyvtáraktól eltérő irányban fejlődtek. Főleg a könyvtárügynek a vakok szellemi kiképzésével való kapcsolatát, a Braille-írású könyvek kikölcsozési módját s az itt felmerülő nagy portókötségeket, továbbá a könyvek előállításí módját, a másolásra szükséges önkéntes közreműkö-

dök biztosítását, a kötetek bekötetésénél, felállításánál, kezelésénél felmerülő különös szükségleteket tárgyalja részletesebben.

Teljesen osztjuk szerző azon felfogását, hogy a vakok könyvtárait helyesebb a vakok képzésére és gyámolítására szolgáló intézetekkel és egyesületekkel kapcsolatban létesíteni, mint városi vagy állami könyvtárak külön osztálya gyanánt életbeléptetni, még pedig első sorban azért, mivel a vakok ez intézetekkel állandó kapcsolatot tartanak fenn és vezetőik iránt fokozott bizalommal viseltetnek. Méltányosnak tartjuk szerző azon óhajtását is, hogy e könyvtárak kezelésével lehetőleg vak embert bizzanak meg, mivel ekként az olvasóközönség és a kezelő közti lelki kapcsolat fokozottabb mértékben van meg s a kölcsönös megértés és bizalom, mely a könyvtár áldásos munkálkodásának egyik legfőbb feltétele, ez esetben biztosítottnak tekinthető. 2.

Gulyás Pál: *Mátyás király könyvtára.* (Olcsó Könyvtár, 551—552. sz.) Budapest, 1916. Franklin-t. 8-r. 68 l. — K 40 f.

MÁTYÁS király minden művészi szépért lelkesülő egyénisége kora egyik legragyogóbb városává varázsolta Budát. A dicsőség, sajnos, nem tartott soká. Sívár esztendők romhalmazzá tették a fényes palotákat, MÁTYÁS székhelyéből nem maradt egyéb, mint néhány beépített fal és néhány kódex. A könyvek szállottak szembe legszivósabban az idő viszontagságaival. Aranyozásuk, színezésük ma is frissen csillogó. S amint a király uralma és neve a későbbi nemzedékek tudatában a nemzeti nagyság szimbolumává lett, a szétszóródott könyvgyűjteményt legendás értékű és számúvá növelte a maradványokon felbuzdult képzelet.

A Korvinák hiteles történetét kapjuk meg ebben a rövid, nagy tárgyszeretettel megírt, becses dolgozatban. Egykorú adatokra, a szakirodalomra és megbízható analógiákra támaszkodva iparkodik feladatát megoldani a szerző. Vállalkozása bibliografiai szempontból tökéletesen sikerül is. A füzet kétségtelenül hivatott feleletet adni a kérdésre: mi volt és milyen volt MÁTYÁS király könyvtára? Egy hiányára tudnék mindössze reámutatni. S ez a könyvtár művelődéstörténeti jelentőségének meg nem állapítása. Nem hangsúlyozza, hogy a gyűjtemény fénykorában semmi egyéb nem volt, mint a király egyéni kedvtelése s a hazai kultúra emeléséhez alig járult valamivel. Néhány egyházi elgyönyörködhetett néha a kéziratok tartalmában is, a nemzet zömére nézve azonban, ideértve a főurakat is, az egész «bibliotheca pro regni decore